

ANKARA “DRONE”UMUN ALTINDA

Oldum olası, kanatlandırmaya meyilli olan kentleri sevdim. Artık tam da Güneş tutulmasına denk gelen doğum günümünden mi dersiniz, elime aldığım ilk oyuncağın "kanatlı at Pegasus" olmasından mı bilmem ama "Senin süper kahramanın kimdir?" diye soracak olursanız Hezarfen Ahmed Çelebi ve Vecihi Hürkuş'tur diyebilirim. Galiba bu yüzden daha ben doğmadan çekilmiş Mustafa Altıoklar imzalı *İstanbul Kanatlarımın Altında* filmini kim bilir kaç kez izlemişimdir, kanat takıp Galata'dan uçuş sahnesinden ötürü. Üstelik annemin kahverengi kareli masa örtüsünü oklavaya takıp kanat yaparak iki koltuk arasında uçarak (!) onlarca kez filmin içine de girmişim. Hem Ege Aydan'ı kaç yaşıtım benim kadar çok sevmiş olabilir ki sırf o filmdeki Hezarfen rolünün hatırına? Hadi buraya kadar her şey normale yakın diyelim, peki ya Kurtuluş Savaşı sırasında ilk ve son kahramanca uçuşu gerçekleştiren efsane pilot Vecihi Hürkuş'un tasarlayıp ürettiği ilk yerli uçağımızı Şener Şen'in 1977 yapımı *Gülen Gözler* filmindeki Vecihi'nin uçağı sanmama ne dersiniz o çocuk yaşlarımda? Ben keşke şaka olsa diyorum!

Şimdi o görüntüleri o yaşlarımda nasıl algıladığıma bakınca hiçbir şey tesadüf değil bence sine-masal dünyada. Hatta kişiler ve olaylar arasında hep bir esinlenme, hep bir etkileşim var diyebilirim. Keza, yıllar sonra -annemin de çalıştığı kurum olan- TRT arşivlerinde *Nils ve Uçan Kaz*'a rastlayınca biraz araştırmadan duramadım onu da. Meğer bu çizgi filmin öyküsünü yazan İsveçli Selma Lagerlöf, özgürlük ve kanatların peşine takılarak yazdığı başka bir eserinde "Nobel Edebiyat Ödülü" almış olmasın mı? Olsun tabii, ne de olsa uçmak var işin ucunda! Dahası da var üstelik: Tüm dünyada öylesine sevilmiş ki bu iki ana karakter Nils ve Morton, yazıldığı ülke İsveç'te 20 kronluk bir banknotun arkasına mutlulukla uçarken resmedilmişler. Paranın toplum üzerindeki değerini düşününce gururumu okşamadı değil bu haklı sevgim doğrusu!

Şimdiye dek anlatmaya çalıştıklarıma bakarsanız; âdeta dizi dizi ve neredeyse uyak uyak bahsettiğim her şey "vazgeçilmez kanatlanma sevdam"a dair söyleyeceklerimin yanında daha hiçbir şey aslında! Peki ya nedir bu benimkisi? Hayallerim ile gerçekler arasında görünmez bir bağ kurup da kendime çizdiğim yolun henüz yeni yeni farkına varmam mı acaba?

Şimdi filmi başa sarayım müsaadenizle, daha net anlaşılabilmek adına. Henüz iki-üç yaşlarımda iken en sevdiğim şeyler; uzaktan kumanda, robot oyuncaklar, saat ya da arabaları paramparça edip onları tekrar bir araya getirmekmiş. "Bunda ne var ki, bütün meraklı çocuklar yapar bunu zaten." dediğinizi duyar gibiyim elbette ama söktüğü robota kumandanın düğmelerini takıp açtığı saatin kadranını aynı gövdeye monte ederek duran bir arabanın tekerleklerini çalıştırabilen kaç çocuk tanıyorsunuz acaba? Buyurun size içinde benim başrol olduğum bir "acaba" daha! Yanıt mı? Tabii ki hiç! Zaten ben de çalıştırılabilir değilmişim ama çabam takdire değermiş doğrusu o yaşlarda. Diyeceğim o ki, oyun çağındaki bir çocuğun hayallerinin peşine takılıp uçuş hevesiyle deneyimlediği nice "Hezarfenvari" macerası, bir gün geliyor eğitim

hayatını da şekillendiriveriyor. En azından benimkisi öyle oldu diyebilirim rahatlıkla. Ne Uçan Kaz Morton'un kanatlarında özgürlük yolculuğuna çıkan Nils ne de asla yapılamaz diyenlere inat Galata'dan Üsküdar Doğancılar'a kanatlanan Hezarfen Ahmed Çelebi korkmuş muydu ki uçmaktan? O hâlde benim ayaklarım da hiç öyle kanatlara lüzum kalmadan yerden kesilebilirdi.

İster Vecihi Hürkuş'un tasarlayıp ürettiği ilk yerli uçağımıza duyduğum hayranlık yol göstermiş olsun bana, isterse gözlerinden aşk ve umut fışkıran hâliyle tek motorlu uçağını sevdiğinin salonuna sokağın Vecihi Kaptan. Sonuçta, uçmaya duyduğum heyecanı onlardan ilham aldığımı saklayamam. "Peki, bunca uçtun durdun da başın göğe mi erdi?" dersiniz, "Nerede, keşke!" olur yanıtım. Neyse ki kenarından köşesinden hâlden anlayanım bir annem varmış da, öyle yüksekten uçmaya gerek yok, ayakların bir yere bassın hele demeye bile gerek duymadan ve hevesime ket vurmaktan önüme envaiçeşit yapbozları, planör uçakları ve nice sökülüp takılan oyuncakları yığıvermiş.

Gelelim bugüne. "Şu elimde görmüş olduğunuz" diye söze başlama arzumu gizleyemeyeceğim. Tamamen özgün tasarımım ve üretimim olan uzaktan kumanda ile muazzam ivmeler kazanıp havada türlü çeşit maharetler ortaya koyan, kamerasıyla mucizevi görüntüler yakalayan ve her parçasında Yeşilçam'dan ilhamlar olan sempatik "IHA"m, bizzat isteyerek seçtiğim "Elektrik ve Elektronik Mühendisliği" eğitimimin hakkını verme yolundaki ilk irtifam! Biraz alkış bekliyormuş tadında ifade etmiş olabilirim ama en azından artık neyi söküp taktığımı bilmemin ötesine geçmiş olmak da gururumu okşamıyor değil doğrusu. Hem uçmak için oklava ve masa örtüsüne ihtiyacım yok artık çünkü pilotluk belgemi alırken inanın onları da hiç soran olmadı bana!

Bir karış havada aklımla yılmadan hayallerimin peşinden koşmamın sonucu ürettiğim “yüzde yüz yerli malı İHA” mı yüzlerce karış havada görebilmek benim için kelimelerle tarifi mümkün olmayan bir mutluluk ve gurur kaynağı. Darısı nice hayalleri peşinde hiç yorulmadan koşan çocukların başına!

Berker Canatar